

ЙОСИФЪ И БРАТЯТА МУ

Топла южна пролътна нощ се спусна надъ Хевронската долина. Месецътъ плуваше между чисти, бѣли облаци и едри звезди и освѣтяваше долината, която въ далечината бѣ забулена съ нощна синкава мъгла.

Йосифъ, облѣченъ въ шарена дреха, седѣше край стадото си и му ставаше мило. когато тихо се обаждаше нѣкое звънче. По звъна той познаваше на коя овца е звънчето.

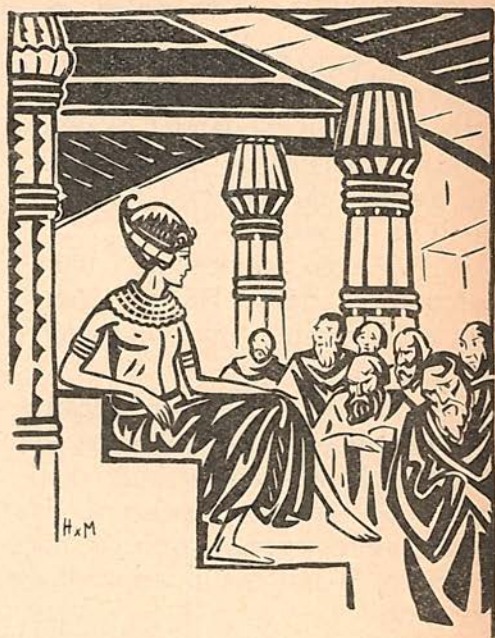
Имаше една слаба овца, която често се отдѣляше отъ стадото, отиваше при Йосифа и му близеше ржката. Йосифъ ѝ даваше хлѣбъ и много я обичаше, защото тя бѣше най-слабата овца въ стадото му.

Ето я, тя пакъ отиде при Йосифа, който протегна ржка и я погали по меката вълна.

На другия край на стадото горѣше огънь и тамъ се виждаха тъмнитѣ сѣнки на братята му, които не го обичаха.

Ала Йосифъ не ги мразѣше.

Братята му завиждаха. Въ цѣлата Хевронска долина познаваха Йосифа и го обичаха заради неговата доброта, заради неговата послушность и мждрость. Когато братята му не сж съ него и Йосифъ самъ пасе стадото, другитѣ пастирчета докарваха овцетѣ си къмъ Йосифовото стадо и все гледаха нѣкакъ да заприказ-

Йосифъ въ Египетъ

Н. х. Младеновъ

вать съ Йосифа. А умно приказваше той: бѣше едеа седемнайсетъ годишенъ, а много работи знаеше и разбираше; той говорѣше за чуднитѣ небесни свѣтила, които Богъ е направилъ, за звездитѣ, които нѣматъ брой, за облацитѣ, които волно плуватъ надъ Хевронската долина и изливатъ едъръ напоителенъ дъждъ.

— Виждате ли колко мждро Богъ е устроилъ всичко? — казваше Йосифъ.

Овчарчетата, заобиколили Йосифа, мълчаливо слушаха.